



Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 6919/06
30.01.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Невене Милојчић и Мирјане Ивић, чланова већа, са саветником Весном Карановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, против решења Националне службе за запошљавање Републике Србије број 0031-10412-902/2006 од 23.10.2006. године, у предмету новчане накнаде, у нејавној седници већа одржаној дана 30.01.2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Националне службе за запошљавање Републике Србије број 0031-10412-902/2006 од 23.10.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена на решење Националне службе за запошљавање Републике Србије - Филијала Сомбор број 1904 - 10411-1809-1/2006 од 03.08.2006. године, којим је одбијен његов захтев за признавање права на новчану накнаду за време незапослености.

У тужби поднетој Врховном суду Србије, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због погрешне примене материјалног права, односно одредбе члана 109. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености. Наводи да је нетачна тврдња туженог органа да је својом вољом себе довео у ситуацију да му престане радни однос у предузећу "ББ" јер је то предузеће тражило од радника да се пријаве за споразумни престанак радног односа имајући у виду будућу приватизацију тога предузећа. Како је у предузећу "ББ" био у радном односу непрекидно десетак година, а радни однос код послодавца "ВВ" му је трајао од 01.04.2006. године до 30.04.2006. године, сматра да је испунио услове за остваривање права на накнаду за случај незапослености. Предлаже да Врховни суд Србије тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему код разлога изнетих у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

По оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је основана.

Из образложења оспореног решења произлази да је захтев тужиоца за признавање права на накнаду за случај незапослености одбијен зато што није остварио потребан стаж осигурања прописан одредбом члана 108. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености, па се нису стекли услови за признавање му предметног права. Међутим, из списка предмета се види да је тужилац био непрекидно осигуран код д.о.о "ББ" од 21.03.1997. године до 31.03.2006. године, по основу радног односа на неодређено време и од 01.04.2006. године до 30.04.2006. године, код послодавца "ВВ", по основу радног односа на одређено време, што значи да је био осигуран више од 12 месеци непрекидно и тиме остварио услов за остваривање права на новчану накнаду прописану одредбом члана 108. став 1. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености ("Службени гласник РС", бр. 71/03 и 84/04) према којој обавезно осигурана лица из члана 105. тог Закона имају право на новчану накнаду ако су била осигурана најмање 12 месеци непрекидно или са прекидима у последњих 18 месеци.

Осим тога тужилац испуњава услове и из члана 109. наведеног Закона којим је прописано да незапослени има право на новчану накнаду у случају престанка потребе за обављањем послова у складу са законом, а према истом члану Закона став 2. има право на новчану накнаду и незапослени који је био у радном односу на одређено време.

Како је неспорно да је тужилац пре 04.05.2006. године, односно пре подношења захтева за остваривање права, био у радном односу на одређено време, да му је радни однос престао у складу са законом протеком времена на које је био заснован и да је био осигуран код различитих послодаваца дуже од 12 месеци непрекидно, то су, по оцени Врховног суда Србије, испуњени законом прописани услови за признавање права на новчану накнаду за случај незапослености. При томе, по оцени овог суда, за остваривање права на новчану накнаду за случај незапослености није од значаја дужина радног стажа на одређено време већ природа осигурања за случај незапослености по било ком основу.

Из наведених разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је, на основу одредбе члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву ове пресуде, с тим што је тужени орган у поновном поступку везан правним схватањем и примедбама суда изнетим у овој пресуди у смислу одредбе члана 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 30.01.2008. године, У. 6919/06

Записничар, Председник већа - судија

Весна Карановић, с.р. Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МС